

Sygn. akt I ACa 475/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2017r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : Sędzia SA Michał Kłos

Sędziowie: SA Lilla Mateuszczyk

SO (del.) Bożena Rządzińska (spraw.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Kamila Jarosińska

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2017 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.

przeciwko A. F. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 14 grudnia 2016 r. sygn. akt X GC 936/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddala powództwo;

II. nakazuje pobrać od (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 6 435 (sześć tysięcy czterysta trzydzieści pięć) złotych tytułem nieuiszczonej opłaty od apelacji, od której pozwany był zwolniony,

III. zasądza od (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

na rzecz A. F. (1) kwotę 4 428 (cztery tysiące czterysta dwadzieścia osiem)

złotych brutto tytułem kosztów zastępstwa procesowego z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 475/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 14 grudnia 2016 r. w sprawie z powództwa (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. przeciwko A. F. (1), Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził od pozwanego na rzecz powoda w punkcie 1. a) kwotę 128.680,97 złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych od dnia 14 listopada 2014 r. do dnia zapłaty, w punkcie 1. b) kwotę 5.246,11 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w punkcie 2. nakazał zwrócić (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestyjnemu Zamkniętemu w W. z kasy Sądu Okręgowego w Łodzi kwotę 4.826 złotych tytułem części pobranej opłaty od pozwu.

Powyższy wyrok zapadł na podstawie poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, których istotne elementy przedstawiają się następująco:

W dniu 1 kwietnia 2008 roku między pozwanym a (...) S.A. Spółką Akcyjną Oddział w Polsce z siedzibą w W. została zawarta Umowa Obrotowego Kredytu Firmowego nr (...), na podstawie której Bank zobowiązał się udostępnić kredytobiorcy środki pieniężne w ramach odnawialnego limitu kredytowego w wysokości określonej przez Bank w odrębnym „potwierdzeniu uruchomienia kredytu firmowego”, na warunkach określonych w Umowie i Regulaminie kredytowania przedsiębiorców w (...) (§ 1 ust. 1), z przeznaczeniem na finansowanie bieżącej działalności kredytobiorcy, na okres 12 miesięcy, licząc od o daty postawienia kredytu do dyspozycji kredytobiorcy (§ 2 i 3). Kredytobiorca wyraził przy tym zgodę na dokonanie przez Bank przelewu wierzytelności z tytułu umowy na osoby trzecie, jak również poddał się egzekucji na rzecz funduszu sekurytyzacyjnego, który nabędzie taką wierzytelność (§ 8). Bank miał też prawo powierzenia wykonania czynności windykacyjnych innemu podmiotowi (firmie zewnętrznej) oraz prawo do sprzedania swoich wierzytelności bez uprzedniego poinformowania o tym kredytobiorcy (§ 10).

W związku z naruszeniem przez pozwanego postanowień wymienionej umowy, doszło do jej wypowiedzenia. Rozwiązanie umowy nastąpiło w dniu 30 kwietnia 2010 roku.

W dniu 13 maja 2012 roku na podstawie ksiąg Banku (...) Spółka Akcyjna w W. zostały wystawione przeciwko pozwanemu bankowe tytuły egzekucyjne nr 1 i 2 na łączną kwotę 101.649,23 zł. Jeden tytuł został wystawiony w celu ustanowienia na nieruchomości pozwanego hipoteki przymusowej, drugi zaś w celu skierowania do nieruchomości oraz innych składników majątkowych pozwanego egzekucji. Oba tytuły stwierdzały, że zadłużenie w nich określone powstało z tytułu zawartej pomiędzy Bankiem a Dłużnikiem (pozwanym) Umowy Obrotowego Kredytu Firmowego nr (...)2008 r. z dnia 1 kwietnia 2008 roku, rozwiązanej w dniu 30 kwietnia 2012 roku.

Pismem z dnia 13 maja 2012 roku (...) S.A. w W., działając jako następcą prawny (...) S.A. Spółki Akcyjnej Oddział w Polsce, przejmujący w drodze sukcesji uniwersalnej z dniem 19 września 2011 r. jej prawa i obowiązki, wniósł do Sądu Rejonowego w Kaliszu o nadanie powyższym bankowym tytułom egzekucyjnym klauzuli wykonalności.

Postanowieniem z dnia 14 września 2012 roku, wydanym w sprawie V GCo 153/12, Sąd Rejonowy w Kaliszu uwzględnił wniosek i nadał bankowym tytułom egzekucyjnym nr 1 i 2 klauzulę wykonalności przeciwko pozwanemu i jego małżonce A. F. (2).

Następcą prawnym (...) S.A. został (...) Bank (...) S.A. W związku z powyższym następstwem postanowieniem z dnia 7 marca 2014 r. wydanym w sprawie V GCo 137/14 Sąd Rejonowy w Kaliszu nadał bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr 2, wystawionemu przeciwko pozwanemu przez (...) S.A., klauzulę wykonalności na rzecz (...) Bank (...) S.A. w W. w zakresie kwot wskazanych w tytule oraz w zakresie kosztów postępowania sądowego.

W dniu 8 października 2014 r. (...) Bank (...) S.A. jako komandytariusz wniósł aportem do (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w W. wkład niepieniężny w postaci wymagalnych wierzytelności pieniężnych z tytułu udzielonych kredytów i pożyczek. Wśród wniesionych wierzytelności znalazła się wierzytelność wobec pozwanego wynikająca

z Umowy Obrotowego Kredytu Firmowego z dnia 1 kwietnia 2008 r.

W dniu 24 października 2014 r. między (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową z siedzibą w W. a powodem (...) Wierzytelności Detalicznych Niestandardyzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. została zawarta umowa świadczenia w miejsce wykonania (datio in solutum), na mocy której (...) sp. z o.o. sp. k. w celu zwolnienia się ze spełnienia świadczenia pieniężnego w postaci zapłaty na rzecz Funduszu określonej kwoty, spełniła inne świadczenie w postaci przelewu na rzecz Funduszu wierzytelności z tytułu umów bankowych, przysługujących (...) Bank (...) S.A. jako wierzycielowi pierwotnemu, wskazanych w załączniku nr 4a do umowy uzupełniającej („portfel wierzytelności”), które zostały wniesione aportem do (...) sp. z o.o. sp. k. w dniu 8 października 2014 roku. Strony oświadczyły, że własność „portfela wierzytelności” przechodzi na Fundusz, zaś zobowiązanie (...) sp. z o.o. sp. k. w stosunku do Funduszu wygasa (§ 2). Ponadto Fundusz zobowiązał się do powiadomienia dłużników z tytułu wierzytelności objętych portfelem wierzytelności o fakcie przejścia na Fundusz tych wierzytelności (§ 3).

W dniu 7 sierpnia 2015 r. (...) Bank (...) S.A. i (...) sp. z o.o. sp. k. sporządziły oświadczenie, w którym potwierdzono, że aktem notarialnym z dnia 8 października 2014 r. Bank jako komandytariusz spółki (...) wniósł do tej spółki wkład niepieniężny w postaci wymagalnych wierzytelności pieniężnych, wynikających z umów kredytowych. W załączniku wskazano wierzytelność istniejącą wobec pozwanego oznaczoną numerem (pozycją) (...).

Pismem z dnia 4 listopada 2014 r. pozwany został zawiadomiony o cesji wierzytelności przysługującej (...) Bank (...) S.A. na rzecz powoda i wezwany do zapłaty kwoty 128.357,87 złotych w nieprzekraczalnym terminie do 19 listopada 2014 r. Wezwanie sporządziła (...) S.A. działająca jako serwisant powodowego Funduszu (...).

W dniu 14 listopada 2014 r. powód sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...), stwierdzający wysokość zobowiązania pozwanego z tytułu umowy nr (...) wg stanu na dzień wystawienia wyciągu w kwocie 128.680,97 zł. Wskazał w nim też, że na kwotę wymagalnego zadłużenia składają się: kwota 90.117,29 zł z tytułu kapitału, kwota 37.963,68 zł z tytułu odsetek oraz 600 zł z tytułu kosztów.

Pozwany nie uiścił należności, choć nie jej kwestionował tak co do wysokości jak i podmiotu, wobec którego miał ją zapłacić.

W ustalonym stanie faktycznym, w ocenie Sądu Okręgowego powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. Dokumenty prywatne przedłożone przez Fundusz pozwalają prześledzić powstanie i wysokość roszczenia, podmiot doń uprawniony oraz działania zmierzające do zaspokojenia roszczenia. Poza tym część okoliczności z nich wynikających potwierdzają dokumenty urzędowe, w tym wystawione bankowe tytuły egzekucyjne, opatrzone sądową klauzulą wykonalności.

W ocenie Sądu Okręgowego bezpodstawny okazał się zarzut dotyczący wysokości dochodzonego roszczenia oraz zarzut przedawnienia roszczenia. Uwzględniając fakt, iż roszczenie powoda, jako wynikające z umowy bankowej z dnia 1 kwietnia 2008 r., rozwiązanej skutecznie z dniem 30 kwietnia 2012 r., stało się wymagalne w tej ostatniej dacie, oraz 3 letni termin przedawnienia wynikający z art. 118 k.c., nie może być żadnych wątpliwości co do tego, że do daty wniesienia pozwu (14.11.2014 r.) termin ten nie upłynął, wniesienie zaś pozwu spowodowało przerwanie biegu przedawnienia (art. 123 § 1 k.c.).

Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 128.680,97 zł, na którą złożyły się: kwota 90.117,29 zł tytułem kapitału pozostającego do spłaty zgodnie z treścią umowy z 1 kwietnia 2008 r., skapitalizowana kwota odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w wysokości 37.963,68 zł oraz kwota 600,00 złotych tytułem niespłaconych kosztów wynikających z umowy.

O odsetkach od dochodzonej należności Sąd I instancji orzekł w oparciu o przepis art. 482 § 1 k.c. oraz art. 481 § 1 k.c., zasądzając je zgodnie z żądaniem powoda. O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c.

Apelację od opisanego rozstrzygnięcia wywiódł pozwany, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

I. naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia to jest:

1. art. 230 k.p.c. 229 k.p.c. poprzez przyjęcie, że fakt wypowiedzenia umowy kredytu bankowego stanowił okoliczność bezsporną, podczas gdy pozwany swoją postawą procesową konsekwentnie wskazywał, że roszczenie dochodzone przez powoda jest w jego ocenie „nienależne” i na żadnym etapie postępowania nie przyznał faktu wypowiedzenia umowy kredytowej łączącej go z (...) S.A.;

2. art. 233 § 1 k.p.c. i art. 6 k.c. poprzez dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów a w szczególności:

a). uznaniu za udowodniony faktu wypowiedzenia umowy kredytu bankowego, podczas gdy powód zaniechał przedstawienia dokumentu zawierającego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu bankowego wraz z dowodem doręczenia pozwanemu, nie dołączył do pozwu „Potwierdzenia uruchomienia kredytu firmowego” o którym mowa w §1 ust. 1 umowy obrotowego kredytu firmowego z dn. 1.04.2008 r. ani nie przedstawił wezwania do zapłaty wraz z dowodem doręczenia pozwanemu, co doprowadziło do sytuacji, w której nie sposób zweryfikować wiarygodność zaświadczenia banku w przedmiocie rozwiązania umowy kredytu bankowego oraz ustalić czy i kiedy roszczenie kredytodawcy stało się wymagalne, co ma istotne znaczenie dla ustalenia biegu przedawnienia przedmiotowego roszczenia - co w zasadzie doprowadziło do nierozpoznania przez Sąd i instancji istoty sprawy:

b). zaniechaniu ustalenia przez Sąd meriti czy w toku postępowania egzekucyjnego o sygn. akt: Km 544/14 zaspokojona została w całości lub w części wierzytelność wynikająca z umowy obrotowego kredytu firmowego zawartej przez pozwanego z kredytodawcą co doprowadziło do nieprawidłowego ustalenia wysokości wierzytelności faktycznie wymagalnej;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 117 k.c., 118 k.c., 123 § 1 pkt 1 k.c., art. 124 § 1 k.c. poprzez ich niezastosowanie i uznanie, że roszczenie powoda nie jest przedawnione, podczas gdy zdaniem pozwanego przerwanie biegu przedawnienia przez czynności dokonywane w celu dochodzenia roszczenia przez kredytodawcę oraz jego następcę prawnego nie wpływa na bieg terminu przedawnienia względem ostatecznego nabywcy wierzytelności;

III. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, w której zdaniem pozwanego działanie kredytodawcy, jego następców prawnych oraz powoda jest niezgodne z zasadami współżycia społecznego.

Skarżący wniósł o uzupełnienie materiału dowodowego o dowód z dokumentu tj. postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z dn. 29.12.2014 r. wydanego przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Kaliszu E. M. w sprawie o sygn. akt: Km 544/14 oraz o zwrócenie się do ww. komornika o przekazanie akt wspomnianej sprawy w celu wykazania czy w toku postępowania egzekucyjnego wierzytelność została przez pozwanego zaspokojona i w jakiej wysokości.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu za obie instancje ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Powód wniósł o oddalenie w całości apelacji oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny uzupełnił materiał dowodowy, przeprowadzając dowód z dokumentu w postaci akt komorniczych Km 544/14.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Zarzut naruszenia prawa procesowego w postaci art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c.

zasługuje na uwzględnienie w sytuacji, gdy wbrew twierdzeniom Sądu Okręgowego, ustalenie faktyczne dotyczące wypowiedzenia umowy kredytu bankowego nie stanowi okoliczności bezspornej, skoro pozwany swoją postawą procesową, jak trafnie podkreśla skarżący, konsekwentnie wskazywał, że roszczenie dochodzone przez powoda jest w jego ocenie „nienależne” i na żadnym etapie postępowania nie przyznał faktu wypowiedzenia umowy kredytowej łączącej go z (...) S.A.

"Fakty przyznane" w rozumieniu komentowanego przepisu to fakty podane przez jedną stronę i potwierdzone jako zgodne z prawdą przez stronę przeciwną w drodze wyraźnego oświadczenia złożonego w toku postępowania. Przyznanie jest oświadczeniem wiedzy strony potwierdzające prawdziwość twierdzenia przeciwnika procesowego o istnieniu lub nieistnieniu określonego faktu. Fakt, który ma podlegać przyznaniu, powinien być jednoznacznie określony, gdyż tylko wtedy może zostać potwierdzony przez stronę przeciwną jako zgodny z prawdą (zob. wyr. SN z 2.8.2000 r., I PKN 749/99, L.).

W świetle art. 230 k.p.c., domniemanie przyznania, podobnie jak przyznanie wyraźne, przewidziane w art. 229 k.p.c., służy na równi z wynikami dowodów do poczynienia ustaleń faktycznych. Sąd fakt niezaprzeczony może uznać za przyznany, jednak tylko w wypadku spełnienia przede wszystkim warunku, by strona przeciwna wiedziała, że posłuży on na równi z wynikami dowodów do poczynienia ustaleń faktycznych. W takim stanie rzeczy obowiązkiem sądu (przewodniczącego posiedzenia) jest uprzedzenie strony o konsekwencjach zaniechania wypowiedzenia się co do tego faktu (por. wyrok SN z 19.10.2005 r., V CK 260/05, L.). Samo milczenie jednej ze stron, co do twierdzeń strony przeciwnej, nie może stanowić podstawy do uznania faktów za przyznane. To zebrany w sprawie materiał dowodowy, przy uwzględnieniu charakteru i przedmiotu postępowania decyduje o tym, czy można zastosować art. 230 k.p.c. (zob. wyr. SN z 17.2.1975 r., II CR 719/74, L.). Zastosowanie art. 230 k.p.c. nie ma charakteru automatycznego, w razie niewypowiedzenia się strony co do twierdzenia strony przeciwnej, gdyż zależy od oceny sądu, który mając na uwadze wynik całej rozprawy może uznać, że zachodzą przesłanki do jego zastosowania (por. wyrok SA w Gdańsku z 15.12.2014 r., III AUA 701/14, L.).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów badanej sprawy, wolno powiedzieć, że fakt wypowiedzenia umowy kredytowej nie był skonkretyzowany przez stronę powodową, skoro nie określono daty tej czynności i aby stał się podstawą ustaleń faktycznych wymagał przeprowadzenia dowodu. Ze stanowiska pozwanego zaś, przywoływanego powyżej nie wynika, aby przyznał fakt wypowiedzenia umowy. Nadto okoliczności sprawy nakazują zbadanie tak istotnego, z punktu widzenia prawa materialnego, zdarzenia.

Innymi słowy, wobec braku dokumentu obrazującego czynność wypowiedzenia umowy kredytowej i wobec braku dowodu doręczenia wypowiedzenia pozwanemu, ma rację skarżący, kwestionując opisaną okoliczność.

W ramach trafnego zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. skarżący zasadnie zwraca uwagę na brak „Potwierdzenia uruchomienia kredytu firmowego”, o którym mowa w § 1 ust. 1 umowy obrotowego kredytu firmowego z dnia 1.04.2008 r. jak też brak wezwania do zapłaty wraz z dowodem doręczenia pozwanemu, co doprowadziło do sytuacji, w której nie sposób zweryfikować wiarygodność zaświadczenia banku z dnia 30 kwietnia 2012r. w przedmiocie rozwiązania umowy kredytu bankowego oraz ustalić czy i kiedy roszczenie kredytodawcy stało się wymagalne, co ma istotne znaczenie dla ustalenia biegu przedawnienia przedmiotowego roszczenia.

Po uzupełnieniu postępowania apelacyjnego o dowód z dokumentu (akta komornicze o sygn. akt Km 544/14), należy stwierdzić, że wierzytelność dochodzona pozwem nie została zaspokojona przez pozwanego, a postępowanie egzekucyjne umorzono na podstawie art. 825 pkt 1 k.p.c.

Wobec powyższych uwag, ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia w przedmiocie procesu (art. 227 k.p.c.) jako obarczone błędem wymagały korekty w zakresie wyżej omówionym, w pozostałej części jako prawidłowe Sąd Apelacyjny przyjął za własne.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia prawa materialnego w postaci art. 117 k.c., 118 k.c., art. 123 § 1 pkt 1 k.c., art. 124 § 1 k.c., nieodzownym jest poczynienie kilku uwag natury ogólnej.

Zgodnie z treścią art. 117 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Jeśli zaś chodzi o ustalenie terminu przedawnienia, to stosownie do art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Nie ulega przy tym wątpliwości, że roszczenie dochodzone przez powoda należy do zakresu prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia przewidzianego w art. 118 k.c. nie jest bowiem wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą; wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi strona dochodząca roszczenia wiążącego się z tą działalnością (wyrok SN z 2 kwietnia 2008r., III CSK 302/2007, L.pl nr (...)).

Z kolei stosownie do art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Przez wymagalność należy rozumieć stan, kiedy wierzyciel ma prawną możliwość domagania się od dłużnika spełnienia świadczenia, a dłużnik obowiązany jest świadczenie spełnić.

Skoro nie przedstawiono dowodów na okoliczność wypowiedzenia umowy, za datę wymagalności można byłoby przyjąć dzień jej zakończenia, gdyby nie została wypowiedziana. Jednak i to zdarzenie nie zostało udokumentowane materiałem aktowym. Sama umowa nie precyzuje jej warunków, odsyłając do innych dokumentów. W § 3 umowy określa się okres kredytowania, który powinno wskazywać „Potwierdzenie uruchomienia kredytu”. Z kolei wymagalność kredytu wskazuje się na dzień następny po upływie okresu, na jaki został udzielony (§ 3 ust. 2). Co więcej, o przyznanej wysokości kredytu Bank miał poinformować kredytobiorcę w terminie 30 dni od daty podpisania umowy (§ 1 ust. 4).

Skoro w aktach sprawy nie ma dokumentu w postaci (...), nie wiadomo, na jaki okres udzielono pozwanemu kredytu, skoro nie ma informacji o wysokości przyznanego kredytu, nieznana jest i ta okoliczność.

Odnotowania wymagają także sprzeczności w oznaczeniu daty umowy kredytowej, bowiem w pozwie i kolejnych pismach powód wskazuje datę 4.04.2008r., w postanowieniu o nadaniu klauzuli wykonalności, w zaświadczeniu o rozwiązaniu umowy wskazuje się datę 1.04.2008r. Z samego dokumentu umowy data zaś nie wynika.

Dostępny w sprawie materiał dowodowy dostarcza zatem tylko ogólnych danych w postaci umowy o kredyt z 1 lub 4 kwietnia 2008r., zawartej na niewiadomy okres i z nieznanymi warunkami spłaty, nadto dokumenty w postaci postanowień o nadaniu klauzuli wykonalności. Innymi słowy, w badanej sprawie nie wykazano istotnych okoliczności, wpływających w świetle zarzutów apelacji na prawidłowość rozstrzygnięcia, co w sytuacji kwestionowania wysokości roszczenia i jego wymagalności skutkuje uznaniem powództwa za nieudowodnione. Brak wskazanych dokumentów uniemożliwia bowiem zweryfikowanie podawane przez stronę powodową kwoty zadłużenia, zwłaszcza gdy nieznaną jest wymiar udzielonego kredytu.

Ponadto, odnosząc się do zarzutu przedawnienia roszczenia, trzeba podkreślić, że skoro nie sposób ustalić daty wymagalności roszczenia kredytowego jako konsekwencji wypowiedzenia umowy, ani też daty jej zakończenia, niemożliwym jest także w świetle art. 118 k.c. w zw. z art. 120 k.c. podzielenie argumentacji skarżącego co do przedawnienia roszczenia.

Wobec powyższych uwag, zarzut naruszenia art. 5 k.c. stał się bezprzedmiotowy.

Konkludując, uzasadnione zarzuty apelacji skutkowały wydaniem orzeczenia reformatoryjnego na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. i oddaleniem powództwa.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w odwołaniu do zasady odpowiedzialności za wynik procesu, wyrażonej w art. 98 k.p.c., ustalając ich wysokość z tytułu świadczonej pozwanemu pomocy prawnej z urzędu na kwotę 4 428 zł brutto stosownie do regulacji § 16 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 8 pkt 6 w zw. z § 4 ust. 1-3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714). Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2016r. poz. 623) Sąd Apelacyjny nakazał pobrać od powoda nieuiszczoną opłatę od apelacji w wysokości 6 435 zł.